Вертоград моей сестры...
Пушкин

У сестри моєї тихо
Процвітає сад в ограді.
Кинамон, моя утіха,
Нард, алое в любім саді.

Там квітки, як в божім раю,
Що на Тигрі да Євфраті,
Зорями в траві зоряють,
Тонуть-плавлють в ароматі.

Там гранати наливнії,
Солодощів дивних повні...
Гудуть бджоли золотії,
Мов з Едему тихі дзвони.

Серед саду-винограду
В кринах схована криниця...
Мойму серцю на відраду
Заворожена водиця.

Заворожена й заклята,
Щоб не знали люде ходу:
Бо призначено для брата
Чисту воду-прохолоду.

Вітре тихий від заходу!
Вводи волю мого серця:
Повінь чарами на воду,
Нехай ллється, нехай ллється.

Вітре буйний аквілоне!
Подми чарами, крилатий,
На ті нарди, кинамони,
Нехай каплють аромати.